

[Kjør Rasmussen.]

stater, hvor det er administrationen, f. eks. politiet, der afgør, om en virksomhed er lovlig eller ulovlig. Jeg er i den mærkelige situation, at jeg kan give de borgerlige redaktører ret. Det er en politistat, der lader spørgsmålet om, hvorvidt en person med føje kan mistænkes for at have overtrådt straffeloven, afgøre af politiet uden domstolskontrol. Det er netop det, der sker i Danmark i dag ifølge justitsministerens egen forklaring til Danmarks radio.

Hvis der overhovedet havde været reelt indhold i regeringserklæringen af 30. september 1968, hvor der udtrykkelig sættes skel mellem lovlig og ulovlig politisk virksomhed, måtte det være domstolene og domstolene alene, der skulle sætte dette skel, således som det også bør være ifølge vor konstitution. Hvis det efter regeringserklæringen stadig var overladt til efterretningstjenesten selv at sætte skellet, var der jo intet sket i forhold til tiden før erklæringen. Nu får vi at vide, at der intet er sket med efterretningstjenestens magt til uden domstolskontrol at afgøre, om en virksomhed er lovlig eller ulovlig. Alligevel har regeringen i dette ting over for befolkningen, hver gang spørgsmålet er bragt på bane, henvist til erklæringen, som om der med den var indført en ny praksis. Det er det, vi kalder for vildledning af folketinget og vildledning af befolkningen.

Man henviser til kontrolrådet, som nu skal sikre, at der ikke finder registrering af lovlig politisk virksomhed sted. Det er altså kontrolrådet alene, der skal efterprøve efterretningstjenestens registreringer. Ja men det var jo også tilfældet før regeringserklæringen af 30. september 1968. Regeringserklæringen er altså ikke andet værd og ikke mere værd end den lap papir, hvorpå den er offentliggjort.

Jeg kan af gode grunde ikke nære nogen mistillid til de 4 personer, der sidder i kontrolrådet — jeg kender dem ikke personligt — men jeg vil spørge dem: vil de virkelig sidde i vort såkaldte demokrati som

en overhøjesteret, en domstol, der skal kontrollere, om politiet med føje mistænker personer for at have overtrådt straffeloven, uden at proceduren ved denne domstol er offentlig, uden at den anklagede er beskyttet af de almindelige retsplejeregler, uden at afgørelserne — altså kontrolrådets domme — bliver offentliggjort og tilgængelige, og uden at nogen kender præmisserne for afgørelserne? For det er jo dette udemokratiske spil, de 4 mennesker i kontrolrådet har påtaget sig at spille. Jeg tvivler som sagt ikke på deres personlige hæderlighed. Jeg tror også gerne, at de gør et effektivt stykke arbejde, men jeg anklager dem for at have fortsat deres arbejde uændret efter regeringserklæringen af 30. september 1968. Hvis der skulle være alvor i erklæringens udtrykkelige krav om, at der nu skulle skelnes mellem lovlig og ulovlig virksomhed, burde kontrolrådet i netop demokratiets navn have nægtet at påtage sig en hemmelig domstols opgave og i stedet for henvist sagerne til afgørelse ved de offentlige domstole, hvor den anklagede, den med føje mistænkte, dog nyder nogen retsbeskyttelse.

At der andre steder i samfundet falder administrative afgørelser, kommer ikke denne sag ved. Kun i politistater er det administrationen, der afgør, om straffeloven er overtrådt. Ved at fortsætte arbejdet i kontrolrådet uændret og ved at lade arbejdet fortsætte uændret har rådets medlemmer og regeringen indladt sig på direkte politistatsmetoder. Ved justitsministerens sidste oplysninger er det blevet afsløret, hvad konsekvenserne af disse politistatsmetoder er. Personer mistænkes for med føje at have overtrådt straffeloven, de registreres i hemmelige kartoteker, hvis brug ingen uden efterretningstjenesten kender noget til, men de får ikke lov til at forsvare sig ved domstolene.

Jeg synes ikke, vi kan afslutte denne sag, uden at tinget på en eller anden måde har tillædt mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden: